

Тръгна бае Пени на пазаръ да иде. Пѣтля ще продава; за пѣтела неговъ — дума да не става: едъръ и охраненъ, породиста птица — има масъ за цѣла прѣстена паница.

Криво-лѣво стигна въ града на пазара. Но нали е моренъ — за вода изгаря, рече да поседне въ кръчмата край пѣтя. Влѣзе и се тръшна самъ-саминъ вѣвъ кѣта. Вино си поржча — жаждата да мине, и така по-лесно да си отпочине. Но случайно влѣзе другаръ отъ войната, заедно се били за родина свята. И сега, при среща на познати стари, какъ да не си пийнатъ, тъй като другари! Пълнитѣ шишета бързо се изпразватъ, а пѣкъ тѣ двамина пиятъ и приказватъ. Пиятъ и приказватъ, какъ се славно биха, и тъй, безъ да сѣтятъ, скоро се напиха.

Ако ли не бѣше Пѣтльо гласъ

издигналъ, кой знай бае Пени кога би се дигналъ. Сѣти се, че трѣбва стока да продава, та затуй, подсѣтенъ, леко взе да става. Но таманъ да вземе Пѣтля отъ земята, гледа го учуденъ, чука се въ главата; гледа и се пита, пита и се мръщи: две глави пѣтелътъ имаше ли вкѣщи?

— Е,—подсѣтенъ Пени на ума си рече, — па за рѣдкостъ ще го продадешъ, човѣче! Вмѣсто трийсе лева, двойно ще да взема, че пѣтли двуглави никѣде ги нѣма...

На другаря неговъ Пѣтльо се хареса. Вижда: породистъ е, па се попочеса — колкото парици имаше извади и засмѣнъ на бае Пени ги подаде. Взе пѣтела чуденъ, взе го и замина, а пѣкъ бае Пени малко си почина; после се приготви и пое за село, тъй, попиыналъ „малко“ и съсъ потъ на чело.